

No toqueu la Nina

Nina Jivanevskaia es pot permetre el luxe de *passar* de les concentracions de la selecció, perquè ara per ara la russa és

**DUTXA
FREDA**

l'única opció de medalla de la natació espanyola i mereix un tracte especial. Això fa que la federació no només li perdoni les absències sinó que faci callar qui la critica. Ara espera, diu el seu marit (per ell es va fer espanyola?), reobrir converses amb la federació. / NURI FORNS

Es parla molt de l'explosió del bàsquet estatal sobretot després que Pau Gasol va obrir a l'NBA el millor aparador per a l'ACB als Estats Units. Raül López i Joan Carles Navarro són dos exponents de futur del bàsquet estatal i segurament Felipe Reyes també. Però el més preocupant és que ja no hi ha un aler que agafi el relleu del forat que han deixat Epi, Villacampa i Herreros. En la darrera convocatòria els alers que hi havia van ser Paraiso (30 anys), Lucio Angulo (28) o Carlos Jiménez

DE RABONA

Qui agafa el relleu d'Epi, Villacampa i Herreros?

(25) però cap d'ells són carismàtics. Ni estrelles. Ni han marcat una època. Em sorprèn que ara que *Espanya va bien* encara sigui hora que algun jove talent apunti a ser el successor dels grans mites que han estat Epi, Villacampa i Herreros en la posició de tres. En aquest aspecte té molta sort el verd-i-negre Àlex Mumbrú, que als 22 anys, tot i encara no haver fet res, sembla que té pocs rivals i està cridat a ser un dels fixos de la selecció estatal. / XAVI BALLESTEROS

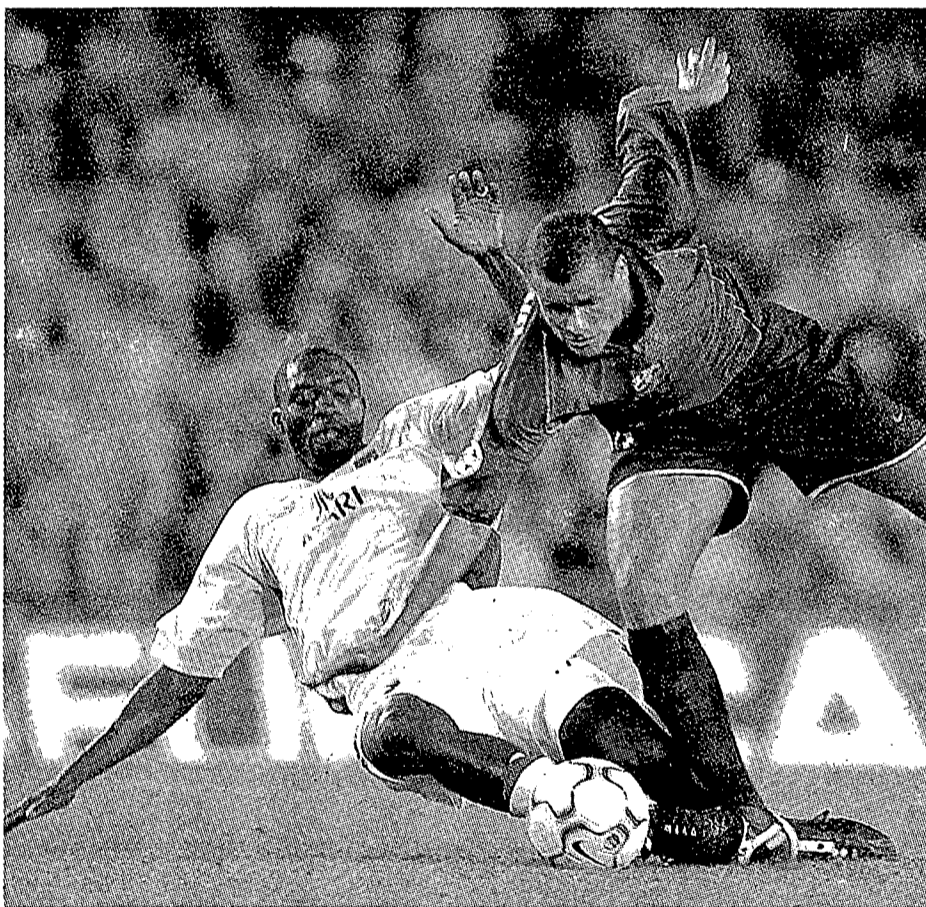
[TRIBUNA COBERTA J.N. SANTAELÀLIA]

Rivaldo: un geni o una nosa?

No es tracta, de cap manera, d'ignorar els indiscutibles mèrits d'un jugador com Rivaldo. Té un *dribbling* espectacular i una esquerra prodigiosa, és un xutador molt perillós, un magnífic llançador de faltes, remata bé de cap i, fins i tot —quan vol— és ràpid i passa bé la pilota. Ha marcat gols increïbles, de bellíssima factura, que han disparat la culerada cap a l'èxtasi i el deliri col·lectiu. A més, és un especialista consumat en tota mena d'acrobàcies i malabarismes futbolístics. Fintes, esperons, rabones, xilenes i cues de vaca no tenen secret per a ell. Rivaldo és una autèntica estrella del circ futbolístic.

Ara bé, és Rivaldo el líder que necessita el Barça? M'inclinaria, amb tots els respectes, a pensar que no. És més un jugador d'exhibició que de competició. És un geni, però no és una peça eficaç per al joc col·lectiu. La seva funció, com la d'una estrella, és brillar en la solitud de l'espai, però no sap aglutinar i dirigir un conjunt. Ell brillarà en qualsevol equip, però cap equip no brillarà amb ell. No és un autèntic líder, sinó un solista destinat a eclipsar qualsevol orquestra.

El Barça, amb Rivaldo, només va guanyar algun títol quan Van Gaal el tenia marginat a la banda esquerra, sotmès a una fèrria disciplina tàctica. Allà no es lluitava tant, però tampoc no era tan perjudicial per al conjunt. Ara bé, com a mitja punta, en una posició central i clau, lliure per fer i desfer, esdevé un element perillós, de vegades per als rivals, més sovint per al seu equip.

Rivaldo en acció, en un partit del Barça. / EFE.

Quan la pilota arriba als seus peus, la circulació general del joc tendeix a perdre fluïdesa i agilitat. Massa sovint, Rivaldo és un embús, una obstrucció, un tap que no deixa passar el joc, un coàgul inassimilable per l'organisme, una embòlia que obstrueix l'artèria principal de l'equip. Quan ell té la pilota, la trista màquina del Barça entra en aturada cardiorespiratòria. Rivaldo, el sentimental, es nega a obeir una llei bàsica del futbol modern: la pilota no és per tenir-la, sinó per donar-la. Potser l'afany possessiu del brasiler

és fruit d'un excessiu amor. El 10 blaugrana estima massa la pilota. En comptes de treure-se-la de sobre, se la queda i la toca i l'amanya fins a l'exasperació, descrivint arabescos sobre l'herba, ballant la samba amb la seva ombra, erràtic i dispers com un enamorat, esquerp com un artista autista, movent-se a càmera lenta com un espectre, brodant un joc de bella i inútil fantasia.

En un futbol que ha de buscar velocitat, pragmatisme, circulació ràpida i verticalitat, el genial Rivaldo no aporta, a part de la seva capacitat

rematadora, gaire res de positiu. Tornem a la pregunta inicial: és un geni o una nosa? La resposta podria ser: Rivaldo és un geni que, segons com, fa nosa.

Un president amb vista i sentit comú no hauria desapropiat l'oportunitat, al final de la temporada passada, de treure-se'l de sobre. Tal vegada era el moment d'agrair-li públicament els seus gols i, tot seguit, vendre'l a Itàlia a preu d'or, fent-hi encara un bon negoci. D'ofertes no en faltaven, segons sembla. I, amb els milions pagats, hauria pogut comprar un autèntic cervell o mitja punta —estil Zidane— que faci realment la tasca que és necessària en aquesta posició clau: que lubrifiqui i distribueixi el joc, que obri les ales de l'equip, que faci passades de risc, que doni pilotes a Saviola i Kluyvert.

Però el Barça té els dirigents i els tècnics que té —i aquest és, certament, un problema molt més greu que el del mag brasiler—. No tan sols han mantingut Rivaldo, sinó que han dilapidat tots els milions que valdria un Zidane comprant, per a goig dels intermediaris, un grapat de jugadors que, amb poques excepcions, no han aportat res de positiu a l'equip i que moltes vegades s'han limitat a escalfar la banqueta.

Amb Rivaldo deambulant sobre la gespa, Carles Rexach desbordat a la banqueta i Joan Gaspart assegut a la llotja amb cara de fàstic —ja s'ha empassat tants gripaus!—, tot sembla indicar que el Barça té crisi per temps.

J.N. Santaelàlia.
Escriptor

